Žūklės technika gaudant avižėle

Parašė Martynas Mikelionis
Šeštadienis, 18 Vasaris 2012 11:53

Paprastai avižėle gaudoma vandens telkiniuose kuriuose nėra srovės nes srovė avižėlę nuneša ir ja jau negalima žaisti. Gaudymo procesas – nepertraukiamas avižėlės judėjimas vertikale vienu ar kitu greičiu, ir viena ar kita judejimo amplitude. Paprasčiau pasakyti, kad avižėlę visuomet reikia kelti arba leisti ir tuo pat metu drebinti kiek galima mažesne amplitude. Kartais tikslinga avižėlę sustabdyti vienoje vietoje ir drebinti jos nekeliant ar leidžiant. Vienu žodžiu avižėlės virpinimo būdai labai skirtingi. Ir nors išmokti jų yra lengva, tačiau pirma reikia įsidėmėti keleta principų.

Pirma reikia įvertinti metų laiką. Poledinę žūklę galima skirstyti į tris periodus: pirmledis, viduržiemis ir paskutinis ledas.

Iš karto po sukaustymo ledu, vandenyje dar pakankamai daug deguonies ir žuvis po rudeninio pasimaitinimo vis dar aktyvi. Todėl avižėlės judėjimas aukštyn – žemyn gali būti greitas ir virpinimo amplitudė gali būti pakankamai didelė – net iki kelių milimetrų.

Viduržiemį (sausis – vasaris) povandeninėje karalystėje viskas nurimsta, žuvis tampa pasyvi. Ir tam kad ją sudominti masalu, avižėlė turėtų virpėti iki 200 – 250 judesiu per minutę su labai maža amplitude (drebėti). O avižėlės judėjimas aukštyn – žemyn taip pat sumažėti ir sulėtėti.

Bet štai nuo kalvų pradėjo tekėti upeliai. Šviežias vanduo sužadino žuvis ir jos pradeda aktyviai ieškoti maisto. Dabar kitaip turi žaisti ir avižėlė. Paskutinio ledo metu virpinimo amplitudę reikėtų padidinti o judesių skaičių atvirkščiai – sumažinti.

Antra, reikia įvertinti žuvies būdą, kurią teks gaudyti. Pavyzdžiui ešerys mieliau rinksis energingai judantį masalą. O štai kuoja greito masalo nepersekios.

Ir trečia – reikia įvertinti vandens telkinio savybes. Jos nebūna vienodos. Viename telkinyje pagrinde ešeriukai ir pūgžliai, kitame daugiau balta žuvis. Kitokia būna jų ir kita povandeninė fauna. Todėl svarbu, kad avižėlės judėjimas būtų panašus į judėjimą to vabaliuko ar vėžiuko, kuris yra pagrindinis žuvų maistas tame vandens telkinyje.

Iškyla dviprasmiškas klausimas: o kaip atrasti reikiamą greitį ir judėjimo amplitudę? Atsakymas vienas – bandymų būdu. Pradžioje avižėlei galima suteikti bet kokį greitį ir amplitudę. Jeigu tai prives prie sėkmės, reiškia pasirinkimas buvo teisingas. Tačiau taip būna labai retai. Kartais tenka bandyti vieną, antrą, trečią greitį ir amplitudę, kol nebus aišku kas žuvims tinka. Na o kai sėkmės nepasiekiame jokiu būdu reiškia reikia keisti žūklės vietą.

Avižėlės virpinimo būdų yra daug. Žinoti aišku gerai ir daugiau. Tačiau pradžiai galima apsieiti dažniausiai naudojamais. Beje jie tinkami visiems poledinės žūklės periodams, tereikia tik koreguoti judėjimo greitį ir virpinimo amplitudę. Štai šie metodai yra patvirtinti praktiškai:

• Avižėlė nuleidžiama ant dugno, po kelių sekundžių virpinant keliama į viršų ir iš 15 – 20 cm. vėl leidžiama ant dugno ir vėl keliama virpinant, taip daroma iki kibimo, kuris, tarp kitko dažniausiai būna avižėlei atsiplešiant nuo dugno.

• Pradedama smulkiai virpinti avižėlę pasirinktame gylyje, pastoviu greičiu keliame 0,5 m. ir vel nuleidžiame į pirminę poziciją.

• Avižėlė nuo dugno virpinant pakeliama iki žmogaus, sėdinčio ant žvejybinės dėžės ištiestos

rankos lygio, tada staigiai nuleidžiama ant dugno ir vėl lėtai virpinant keliama į tą patį aukštį.

• Šis būdas toks pats kaip ir ankstesnis tik avižėlė keliama ne virpinant arba virpinant tik atskirose pakėlimo atkarpose.

• Virpinant avižėlė keliama 0,8 – 1,2 m., periodiškai darant 3 – 5 sekundžių pauzes.

• Staigiai leidžiant avižėlę, ja 2 ar 3 kartus sustuksenama į dugną, tada dažnu virpinimu keliama į 0,5 m. aukštį ir vėl viskas kartojama. Dumblo judejimas pritraukia žuvis pakeltu debesėliu.

• Gaudant nedideliame gylyje, naudojant bet kokią techniką perkeliame valą nuo vienos eketės sienelės prie kitos.

• Pakėlus avižėlę nuo dugno apie 3 – 5 cm., priverčiame ją suktis aplink savo ašį. Tam laisvos rankos nykščiu ir rodomuoju pirštu lengvai susukamas valas.

• Pasiekus dugną avižėlę virpinant kiek pakeliam ir kas 2 – 3 sekundes didiname virpinimo amplitudę.

• Avižėlę lengvai pakeliame nuo dugno 15 – 20 cm., čia apie 10 sek. ją virpiname, po to sustabdome 3 – 5 sekundėms ir vėl pakeliame apie 15 – 20 cm. Ir taip atliekame su pauzėmis kol pasiekiame ištiestos rankos aukštį.

• Avižėlė lengvai vedžiojama šalia dugno dažnai stuksenant rodomuoju pirštu per meškerėlę.

• Avižėlė keliama ir leidžiama įvairiuose gyliuose, stuksenant meškerėlės kotelį tarp praskėstų kairės rankos rodomojo ir vidurinio pirštų.

• Nuleistą ant dugno avižėlę leidžiame pagulėti ant dugno 3 – 5 sekundes, po ko ji pakeliama ir iš pradžių lėtai ir vis greitėjančiai virpinama. Kartais daromos 1 – 2 sekundžių pauzės.

Patyrę meškeriotojai naudoja ir kitus žaidimo avižėle būdus, o taip pat įvairias jau išvardintų būdų kombinacijas.

Jeigu išbandyti visi būdai gaudymui prie dugno – avižėlę galima virpinti ir viduriniuose vandens sluoksniuose bei po pačiu ledu. Reikia tik turėti omenyje, kad viduriniuose sluoksniuose ar po pačiu ledu kibimų nebūna iš karto: žuvims reikia laiko aptikti čia pateiktą masalą ir priprasti prie pasikeitusio spaudimo.

Kai kurie meškeriotojai kabina ant valo dvi o kartais ir tris avižėles. Kartais tai pasiteisina, ypač, jeigu yra gaudoma dideliame gylyje mažomis avižėlėmis. Tačiau praktika rodo, kad naudos iš to nedaug. Kiek daug būna atsikabinusių žuvų bei nutrūkusių valų, kai traukiant laimikį viršutinė avižėlė užsikabina kabliuku į apatinį eketės kraštą! Tuo labiau kabančios ant valo kelios avižėlės blogiau žaidžia nei viena. Taip kad vietoje dviejų mažų tikslingiau naudoti didesnę, tačiau vieną.

Iš www.rybak-rybaka.ru Vertė *Marciusxxxx Martynas Mikelionis*